

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. G.**, zastoupen JUDr. Marií Starečkovou, advokátkou, se sídlem Pernerova 1490, Pardubice, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované č. X ze dne 19. 12. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, č. j. 52 Cad 39/2006 - 33 ze dne 6. 6. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Marii Starečkové, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 325 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 6. 6. 2006, č. j. 52 Cad 39/2006 - 33, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované č. X ze dne 19. 12. 2005, jímž žalovaná zamítla žádost stěžovatele o zvýšení částečného invalidního důchodu.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby spatřuje stěžovatel zejména v tom, že nebyly dány podmínky pro odmítnutí návrhu. Stěžovatel tvrdí,

že z obsahu žaloby bylo možno seznat, kdo ji podává, proti komu směřuje, které rozhodnutí je napadeno a požadavek na jeho zrušení. Stěžovatel uvádí, že krajský soud měl možnost rozhodnutí žalované přezkoumat, neboť mu byl zaslán správní spis a měl k dispozici i vyjádření žalované. Stěžovatel krajskému soudu vytýká příliš formalistický postup a dále namítá, že mu měl krajský soud ustanovit opatrovníka či zástupce, neboť nemohl svá práva u soudu hájit.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 20. 9. 2004 žádost o přiznání plného invalidního důchodu. Žádost byla dne 19. 10. 2005 zamítnuta pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť stěžovatel byl uznán pouze částečně invalidním; jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %. Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005 přiznala žalovaná stěžovateli částečný invalidní důchod dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Obě rozhodnutí žalované byla stěžovateli doručena dne 28. 11. 2005. Dne 5. 12. 2005 podal stěžovatel k poštovní přepravě „žádost - stížnost“, kterou žalovaná posoudila jako žádost o zvýšení částečného invalidního důchodu a svým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2005 ji s odkazem na ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb. zamítla. Žalovaná v tomto svém rozhodnutí uvedla, že provedla kontrolu výpočtu částečného invalidního důchodu, dodatečně započítala náhradní dobu pojištění a dobu zaměstnání, přepočítala výdělky za roky 1994 a 1995, a konstatovala, že nové skutečnosti nemají vliv na rozhodnutí ze dne 19. 10. 2005, které tak zůstává v platnosti. Stěžovatel převzal toto rozhodnutí dne 19. 1. 2006.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 17. 3. 2006 u krajského soudu žalobu, v níž žádal o přiznání plného invalidního důchodu ode dne, kdy mu byl přiznán invalidní důchod částečný. Usnesením krajského soudu ze dne 23. 3. 2006, č. j. 52 Cad 24/2006 - 2, byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě dvou týdnů v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s. označil napadené rozhodnutí a den jeho doručení, napadené výroky rozhodnutí, doplnil žalobní body a učinil návrh na výrok rozsudku, dále aby doplnil podání v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. o tvrzení, na jakých právech a jakým způsobem byl žalobce napadeným rozhodnutím zkrácen, a zaslal krajskému soudu opis napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. V podání doručeném krajskému soudu dne 12. 4. 2005 stěžovatel mimo jiné namítl, že jeho zdravotní stav nebyl posuzován komplexně, nýbrž pouze ve vztahu k poškození levého kolena. Stěžovatel dále uvedl, že dne 28. 11. 2005 obdržel rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod, a dále rozhodnutí žalované ze stejného dne, kterým mu byl přiznán invalidní důchod částečný. Stěžovatel dále uvedl, že dne 5. 12. 2005 odeslal žalované žádost - stížnost, jejíž kopii předložil krajskému soudu. Stěžovatel výslovně uvedl, že žalobu podává proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod a proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005. Dále z podání stěžovatele vyplývá, že je žaloba podávána i proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o přiznání částečného invalidního důchodu, a to i přes to, že bylo dle stěžovatele „přehodnoceno“ rozhodnutím žalované ze dne 19. 12. 2005, v němž však nebylo přihlédnuto k celkovému zdravotnímu stavu stěžovatele. Stěžovatel tvrdil, že trpí hypertenzí, vážnými poruchami kardiovaskulárního systému, silnými poruchami spánku a duševními depresemi. Stěžovatel na závěr svého podání uvedl, že žádá, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 a 19. 12. 2005, aby posoudil celkový zdravotní stav stěžovatele a v případě, že bude shledán plně invalidním, aby mu žalovaná zpětně přiznala a doplatila plný invalidní důchod.

Usnesením krajského soudu ze dne 20. 4. 2006 bylo rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 vyloučeno dle ustanovení § 39 odst. 2 s. ř. s. k samostatnému projednání a rozhodnuto, že žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 bude dále vedena pod spisovou značkou 52 Cad 39/2006. V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud uvedl, že žalobce se domáhá přezkoumání dvou odlišných rozhodnutí žalované, a to rozhodnutí ze dne 19. 10. 2005 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod a rozhodnutí ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu, a není možné oba návrhy projednat společně v jednom řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba zřejmě směřuje proti jejímu rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu, a proto navrhuje vypracování nového posudku zdravotního stavu stěžovatele příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Napadeným rozhodnutím krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 odmítl s odůvodněním, že stěžovatel neodstranil na výzvu soudu vadu žaloby spočívající v neuvedení žalobních bodů dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a přes tento nedostatek nebylo možno v řízení pokračovat, neboť vymezení žalobních bodů je základním zákonným požadavkem pro projednání žaloby. V odůvodnění krajský soud uvedl, že z obsahu rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 jasně vyplývá, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o zvýšení částečného invalidního důchodu s tím, že stěžovatel i přes dodatečně provedený zápočet doby pojištění nedosáhl částky pro zvýšení částečného invalidního důchodu. Dle krajského soudu neuvedl stěžovatel žádnou konkrétní věcnou žalobní námitku, neboť krom nepodstatných skutečností pouze specifikoval rozhodnutí žalované a uvedl, že se domáhá zrušení nejen rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005, ale i rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod, které však bylo na základě usnesení krajského soudu ze dne 20. 4. 2006 předmětem jiného řízení vedeného pod spisovou značkou 52 Cad 24/2006. K posledně jmenovanému rozhodnutí žalované se dle krajského soudu vztahuje i popis zdravotních problémů, které stěžovatel popsal ve svých podáních.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích tohoto uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze stěžovatelovy žaloby a zejména z jejího doplnění je seznatelné, že stěžovatel napadá jak rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o zamítnutí žádosti o přiznání plného invalidního důchodu, tak i rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o přiznání částečného invalidního důchodu a rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu (viz strana 6 podání doručeného krajskému soudu dne 12. 4. 2006). Jelikož žaloba směřovala proti více rozhodnutím, vyloučil krajský soud rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 k samostatnému řízení. Projednávaná kasační stížnost se týká právě tohoto rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu. Ohledně tohoto postupu krajského soudu Nejvyšší správní soud pouze poukazuje na skutečnost, že ze soudního spisu není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s napadeným rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005 o přiznání částečného invalidního důchodu. Jelikož z doplnění podání vyplývá, že stěžovatel napadl i toto rozhodnutí, měl

krajský soud vyloučit k samostatnému projednání i žalobu proti tomuto rozhodnutí, což však dle obsahu soudního spisu neučinil. Tento postup krajského soudu však v konečném výsledku nemůže být k tíži stěžovatele, neboť žaloba proti tomuto rozhodnutí by byla zřejmě opožděná, jelikož stěžovatel předmětné rozhodnutí obdržel dne 28. 11. 2005 a žaloba proti tomuto konkrétnímu rozhodnutí tak byla podána opožděně s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.

Po vyloučení žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu k samostatnému řízení pak krajský soud zkoumal, zda žaloba proti tomuto rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti dle ustanovení § 71 s. ř. s. a přitom došel k závěru, že neobsahuje zejména žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel žalobní body v žalobě proti předmětnému rozhodnutí neuvedl. Z žaloby je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s přiznáním částečného invalidního důchodu a požaduje invalidní důchod plný. K tomu zejména uvedl, že při řízení o žádosti o plný invalidní důchod nebylo přihlédnuto k jeho celkovému zdravotnímu stavu a vyjmenovává nemoci, kterými trpí. Tato tvrzení však směřují vůči rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod ze dne 19. 10. 2005, nikoli vůči rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu, které bylo předmětem samostatného řízení. Takovou námitkou by bylo například zpochybnění výpočtu výše částečného invalidního důchodu a uvedení důvodů, které stěžovatele k takovým pochybnostem mohou vést. Krajský soud tak postupoval správně, jestliže žalobu proti předmětnému rozhodnutí odmítl, neboť vady žaloby nebyly na výzvu soudu odstraněny (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). K tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 - 42, www.nssoud.cz.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že z žaloby bylo zřejmé, kdo ji podává, proti komu směřuje, a že stěžovatel požadoval zrušení předmětného rozhodnutí. Tomuto tvrzení může Nejvyšší správní soud přisvědčit, je však nucen konstatovat, že ani v žalobě, ani v kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, z jakých skutkových a právních důvodů předmětné rozhodnutí žalované žalobou napadal. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že žalovaná nepřezkoumala celkový zdravotní stav stěžovatele a že požaduje plný invalidní důchod a jeho doplacení. Toto jsou však skutkové důvody, které směřují proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2005 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod, nikoliv proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2005 o zamítnutí žádosti o zvýšení částečného invalidního důchodu, které je předmětem tohoto řízení. Důvody tvrzené stěžovatelem směřují proti rozhodnutí, které je předmětem jiného řízení.

K námitce stěžovatele, že mu v řízení před krajským soudem nebyl ustanoven zástupce či opatrovník, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud může zástupce ustanovit pouze na návrh stěžovatele (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Z obsahu soudního spisu je však patrné, že stěžovatel o ustanovení zástupce nepožádal. Opatrovníka pak může krajský soud stěžovateli ustanovit za podmínek uvedených v ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Ze stěžovatelových podání však není zřejmé, že by trpěl duševní poruchou, nemohl by se nikoliv jen po přechodnou dobu účastnit řízení z jiných zdravotních důvodů či že by nebyl schopen se srozumitelně vyjadřovat. Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti nic takového netvrdí.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, námitku stěžovatele neshledal důvodnou a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Ustanovená zástupkyně stěžovatele byla Nejvyšším správním soudem dne 9. 2. 2007 vyzvána, aby soudu sdělila, jaké úkony právní služby učinila po svém ustanovení. Právní zástupkyně soudu sdělila, že požaduje odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. a 3x paušální náhradu ve výši 300 Kč. Zástupkyně stěžovatele však soudu nesdělila, jaké úkony ve věci učinila, a navíc nesprávně odkázala na vyhlášku č. 484/2000 Sb., která se aplikuje při rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení; při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve správním soudnictví se však postupuje dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v posuzovaném případě pak konkrétně ve znění účinném do 31. 8. 2006. Jelikož zástupkyně stěžovatele soudu nesdělila, jaké úkony ve věci učinila, Nejvyšší správní soud při rozhodování o přiznání výše odměny a náhrady hotových výdajů vyšel ze skutečností zřejmých ze spisu (ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2005, č. j. 7 Azs 125/2005 - 37, www.nssoud.cz). Z toho pak vyplývá, že ustanovená zástupkyně podala dne 9. 8. 2006 kasační stížnost, což představuje jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění k datu provedení úkonu, společně s paušální částkou náhrady hotových výdajů dle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky, ve znění k datu provedení úkonu. Za tarifní hodnotu ve věcech důchodového zabezpečení se považuje částka ve výši 500 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu, ve znění k datu provedení úkonu) a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty do 500 Kč tak činí 250 Kč (§ 7 advokátního tarifu, ve znění k datu provedení úkonu). Náhrada hotových výdajů činí 75 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění k datu provedení úkonu). Pro zaplacení celkové částky stanovil soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

